

BAZAAR

ART

LUCRARE DE ARTĂ: CAROLINE WALKER, *EVENING, BEAUTY BOX*, 2017, ULEI PE PÂNĂ, 275 X 200 CM, PRIN AMABILITATEA ARTISTEI ȘI GRIMM, AMSTERDAM | NEW YORK

Caroline Walker, *Evening, Beauty Box*, 2017

O PRIVIRE ÎN VIEȚILE LOR

*Cu ale sale picturi implicit voyeuristice,
CAROLINE WALKER ne face părtași sau
spioni în scene din viețile femeilor de astăzi.*

Interviu realizat de IOANA CHIRA

„OCAZIONAL, APARE CÂTE UN BĂRBAT, dar întotdeauna e în rol secundar. Nu-mi imaginez că voi face vreodată o serie întreagă cu un personaj principal masculin. Am fost mereu fascinată de imagini cu femei”, îmi spune Caroline Walker. Vorbim despre specificul picturilor ei: reprezentarea femeilor în spații moderne, adesea luxoase, dar în același timp cu o încărcătură misterioasă sau chiar sinistă, ce te duce cu gândul la un film de Hitchcock. I-am descoperit lucrările tocmai datorită acestui specific și am vrut să văd și altele pentru că fiecare părea o frântură dintr-un scenariu pe care puteam să-l construiesc singură în minte și pentru că mă intriga îndoiala pe care mi-o creau: ar trebui sau n-ar trebui să mă uit la această scenă? Firește, picturile ei există ca să fie văzute, dar în timp ce unele te invită parcă să pășești în scenă și să iei loc într-un *nail bar* londonez lângă personaj, altele îți dau senzația că-i invadezi intimitatea.

Caroline Walker (născută în 1982, în Scoția) pictează femei în mijlocul unor activități variate – când se ocupă de treburi domestice, dorm, înoată, se bucură de soare pe marginea piscinei, fac sport, se aranjează să iasă în oraș sau își fac manichiura într-un salon. Având un asemenea acces în universul lor privat, poți să le ghicești starea de spirit, de la relaxare la plictiseală. Alteori, scenariul e mai obscur, iar relația personajelor cu spațiul devine incertă. Protagonista poate fi la fel de bine proprietara acelei case fabuloase cu piscină scaldată în lumina soarelui, un turist care a închiriat-o pe durata vacanței, un oaspete aflat în trecere, menajera care o întreține sau chiar o actriță pe un platou de filmare, ceea ce subliniază problematicile aduse în discuție de Caroline prin pictură: identitatea și rolurile performativ în viață. Aproape întotdeauna, arhitectura locurilor înfățișate, fie că sunt spații de recreere sau interioare rezidențiale, e demnă de emisiunile despre *grand designs*, dar un element de tensiune pare să plutească în aer – nu întâmplător o serie se intitulează *In Every Dream Home a Heartache*, după o piesă Roxy Music, *In Every Dream Home a Heartache*.

De la această serie din 2013 și până acum, Caroline a lucrat aproape la fel, căutând locații în diverse locuri din lume (de la Berlin și Londra până în California), angajând modele și realizând mii de fotografii ce-i servesc apoi pentru construirea compozițiilor picturilor. Preferă să-și dezvolte ideile în serii, în care lucrările funcționează și pe cont propriu, dar pot fi văzute și ca o secvență dintr-un scenariu. Iar faptul că își asumă și rolul de regizor și fotograf, înaintea celui de pictor, explică aspectul cinematografic al lucrărilor ei. Dar de curând a început să exploreze și polul opus: în loc să creeze *setting*-uri și să imagineze personaje, a realizat o serie aproape documentară despre solicitantele de azil în Marea Britanie, ce a fost expusă în această primăvară.

Study for Desert Modern, 2016

LUCRARE DE ARTĂ: CAROLINE WALKER, STUDY FOR DESERT MODERN, 2016, ULEI PE HĂRTIE, 46,5 X 63 CM, PRIN AMABILITATEA ARTISTEI ȘI GRIMM, AMSTERDAM | NEW YORK

Desayuno, 2017

HARPER'S BAZAAR: Procesul tău de lucru m-a făcut să mă gândesc la pictorialele noastre de modă: cauți o locație, alegi unul sau mai multe modele, aduni o mulțime de haine și elemente de recuzită și stabilești un mood sau un scenariu. Dar următorii pași sunt, firește, diferiți, pentru că tu realizezi fotografiile cu un alt scop. Spune-mi mai multe despre felul în care lucrezi cu fotografia.

CAROLINE WALKER: Așa-i, fac multe pregătiri pentru a ajunge la momentul în care pot să fotografiez. Odată ce am locația, modelele și ideea, petrec o zi pe platou cu modelele, fotografiindu-le, ghidându-le ca un regizor prin diferite scene. La final, am cel puțin 1.000 de imagini. Înapoi în atelier, le împart pe grupuri de posibile subiecte – de exemplu, fac un grup de 20 de fotografii care sunt variațiuni ale aceleiași scene. Rareori le cer modelelor să păstreze o anumită poziție, mai degrabă vreau ca ele să interpreteze un scenariu în cadrul dat, astfel că rezultatul e un șir de fotografii cu mici variațiuni între ele. După ce împart imaginile pe grupuri, decid cum le pot combina pentru a obține o singură compoziție pentru pictură. Asta înseamnă că manipulez fotografiile destul de mult, le editez culorile, aplic filtre pe ele, le reîncadrez, dar chiar și așa rămân cu câteva sute de fotografii de lucru, pe care le imprim. Doar când le am în mână, mă gândesc care ar putea fi interesante pentru o pictură. E o diferență mare între ceea ce este interesant într-o fotografie și ceea ce este interesant într-o pictură. Pe baza fotografiilor imprimate încep să fac destul de multe desene și schițe în ulei, pentru a crea o compoziție. Toate compozițiile din picturile mele înglobează, de fapt, mai multe fotografii.

„Nu mă pictez niciodată pe mine, dar pictând întotdeauna femeii, există mereu un element de identificare. Pictez ce înseamnă să fii femeie în ziua de astăzi.”

H.B.: Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut în compozițiile tale e senzația că modelele nu pozează.

C.W.: Deși simt nevoia de a stabili un scenariu înainte de a fotografia, adesea imaginile cele mai bune – și cele pe care le-am folosit ulterior pentru picturi – au fost realizate atunci când modelele nu se gândeau la faptul că sunt privite.

H.B.: De ce ții să produci tu imaginile, organizând aceste ședințe foto?

C.W.: În trecut am încercat să folosesc cadre din filme care mi-au plăcut. Dar mi-am dat seama că vreau să am ownership asupra procesului de la un cap la altul. Astfel picturile redau felul meu de a vedea lumea. Atunci când folosești imaginile altcuiva, folosești implicit și viziunea sa.

H.B.: Când lucrezi asupra compozițiilor, cum decizi mărimea lor? Unele picturi au sub 50 cm lungime, în timp ce *Desert Modern* are 325 cm.

C.W.: Cred că pendulez între foarte mici și foarte mari. Pe de o parte, mă bazez pe intuiție ca să stabilesc ce mărime ar fi optimă pentru subiect. Iar pe

de altă parte, pe efectul urmărit. În cazul picturilor mari, mă interesează scara lor în raport cu privitorul. În *Desert Modern*, de exemplu, siluetele umane sunt mici, dar scara e gândită în funcție de poziția privitorului față de scenă. Senzația e că poți intra în scena respectivă. În cazul picturilor mici, senzația pe care vreau s-o transmit e alta: că te uiți pe gaura cheii la o scenă pe care poate n-ar trebui s-o privești. Picturile mari au un grad mai mic de voyeurism implicit, pe când cele mici sunt mai voyeuristice.

H.B.: Deci ai vrea ca privitorul să fie participant sau spion.

C.W.: Sau să penduleze între cele două ipostaze. Cu unele picturi invit privitorul să se uite „după colț” și construiesc scena astfel încât

personajele să pară că nu știu că sunt privite, în timp ce cu alte picturi vreau ca privitorul să se simtă parte din scenă, să aibă senzația că din cauza lui sau datorită lui personajul e în poziția respectivă. Dar în fiecare serie de picturi încerc să nu generez o ipostază fixă pentru personaj și pentru privitor. Prefer ca ei să intre și să iasă din diferite narațiuni posibile.

H.B.: În ultimii doi ani, ai făcut mai multe serii al căror cadru e California: întâi *Palm Springs* și *Downtown L.A.*, apoi *Sunset*. Care-i explicația pentru acest interes față de Coasta de Vest a Americii?

C.W.: Voiam de mult timp să ajung în California. Lucrările mele sunt legate de ideea de artificialitate și iluzie, atât prin faptul că etapa inițială se desfășoară pe un platou, cu personaje pe care le dezvolt ca un scenarist, cât și prin faptul că, pictând femeii, vorbesc despre artificialitatea și iluzia implicite în performarea feminității și a frumuseții. California părea să întruchipeze aceste idei – L.A., mai ales, ca epicentru al industriei filmului. Când am plecat pentru prima oară în California, în 2015, nu eram sigură că mă voi întoarce cu ceva interesant. S-a întâmplat asta, totuși, pentru că mi-a plăcut perspectiva de outsider pe care am avut-o asupra locului. Adesea, cadrul din picturile mele nu are nici o legătură cu viața mea. Mă simt mai inspirată de locuri necunoscute decât de cele familiare.

H.B.: California din realitate și cea din imaginația ta au coincid?

C.W.: Nu chiar. Experiența de a fi în L.A. a fost mult mai dezordonată decât anticipasem. Asta mi-a plăcut. Dar în același timp, parcurgând orașul, dai mereu peste locuri pe care le recunoști din filme sau seriale, ai sentimentul că ai mai fost acolo. Am descoperit cât de crisp e lumina din California. Chiar vorbeam cu soțul meu în timp ce conduceam prin L.A.: cum ar arăta acest oraș dacă ar ploua și ar fi întunecat tot timpul? Soarele îl transformă complet.

H.B.: Poți să-mi spui câteva filme, cărți sau picturi care au contribuit la formarea imaginii tale despre California înainte de a ajunge acolo?

C.W.: În mod clar, David Hockney, un alt outsider care privește California. Apoi, încă din studenție mi-a plăcut foarte mult Eric Fischl; picturile lui nu sunt neapărat despre California, ci despre viața în suburbiile americane. Înainte de cea dintâi călătorie, cea din 2015, am citit sau recitit romanele lui Bret Easton Ellis. Cred că prima oară am citit *Less Than Zero* acum 13 ani. M-a atras limbajul vizual, felul în care era descrisă o piscină sau un jacuzzi exterior la lumina lunii. Există întotdeauna un element sinistru în descriere, deși piscina și jacuzzi-ul indică, de obicei, o viață bună, o viață de vis.

H.B.: Pentru seria *Sunset*, din 2017, te-ai întors în L.A. Cum ai ajuns să faci această serie?

C.W.: Unul dintre modelele cu care am lucrat anterior pentru *Palm Springs*, Susan, este Miss Colorado 1977. Are 60 de ani acum. O femeie foarte frumoasă. Visam să lucrez din nou cu ea și mă interesa ideea de feminitate și frumusețe într-un oraș ca L.A., care glorifică tineretea și frumusețea. Ce se întâmplă când această frumusețe pălește? Când mi s-a oferit o expoziție

Training, 2017

Freeway, 2016

la [galeria] Anat Egbi din L.A., am avut ocazia să mă întorc în California și să încep această serie cu un singur model, mai axată pe narațiune decât orice altă serie precedentă. O prietenă de-a mea care a locuit acolo destul de multă vreme m-a ajutat să construiesc personajul – să aleg hainele, să stabilesc ce activități ar avea în casa ei și, dacă ar ieși, unde s-ar duce. Am fotografiat pe parcursul unei zile. Rezultatul constă în șase picturi de mari dimensiuni, șase tablouri din viața acestei femei în cursul unei zile.

H.B.: Un fir roșu al lucrărilor tale este glamourul contemporan al spațiilor din ele, fie că sunt spații rezidențiale, precum casa din *Sunset*, sau publice, precum cele din *Nail Bars*. E un comentariu pe marginea esteticii din designul actual? Sau poate pe marginea epocii *image-conscious* în care trăim?

C.W.: Mă fascinează cum folosim designul de interior pentru a exprima cine suntem – față de noi înșine, dar și în societate, pentru că el devine un indicator al averii, al clasei sociale și al capitalului nostru cultural. Casele luxoase, hotelurile și alte spații publice cu care am lucrat m-au interesat ca simboluri ale unui anumit stil de viață. Dar în același timp, nu cred că ele înseamnă foarte mult în viață. Accentul cade în picturile mele pe oamenii care dețin sau care

folosesc aceste spații. Și, uneori, pe personalul care facilitează acest stil de viață – chiar acum urmează să încep o serie de lucrări despre cameristele din hotelurile londoneze.

H.B.: Cum îți organizezi ideile, cum o alegi pe următoarea?

C.W.: Am multe idei notate într-un carnet. Unele dintre ele se dezvoltă natural. După *Palm Springs*, am făcut o serie cu saloanele de manichiură din Londra și cred că unul dintre motive e faptul că m-am gândit mai mult la tema industriei frumuseții după ce am lucrat cu Susan. Apoi, deși știam că vrea să lucrez din nou cu ea, nu cred că *Sunset* s-ar fi întâmplat acum dacă nu ar fi apărut expoziția de la Anat Egbi. În aprilie am o expoziție în Cambridge, inițiată de o galerie publică [Kettle's Yard], care m-a invitat să fac o serie de lucrări pe tema crizei refugiaților – un subiect cu totul nou pentru mine, pe care m-am gândit cum să-l abordez. În cele din urmă, am pictat mai multe portrete ale unor femei care au cerut

azil în Marea Britanie și trăiesc în locuințe temporare în Londra [seria *Home*]. Față de lucrările mele anterioare, e un cadru total diferit, dar există un element comun: viețile femeilor astăzi. Iar realizarea acestor portrete m-a condus spre o altă serie, bazată tot pe viața reală, cu personaje reale: frânturi din viețile unor femei în timpul jobului. M-am plimbat mult prin Londra și am făcut fotografii în birouri, într-un salon de cofetărie, unul de manichiură, câteva magazine, un atelier de croitorie, o patiserie, bucătăria unui restaurant ș.a. Picturile care se bazează pe aceste imagini vor fi prezentate în următoarea mea expoziție.

H.B.: Cum îți organizezi ideile, cum o alegi pe următoarea?

C.W.: Am multe idei notate într-un carnet. Unele dintre ele se dezvoltă natural. După *Palm Springs*, am făcut o serie cu saloanele de manichiură din Londra și cred că unul dintre motive e faptul că m-am gândit mai mult la tema industriei frumuseții după ce am lucrat cu Susan. Apoi, deși știam că vrea să lucrez din nou cu ea, nu cred că *Sunset* s-ar fi întâmplat acum dacă nu ar fi apărut expoziția de la Anat Egbi. În aprilie am o expoziție în Cambridge, inițiată de o galerie publică [Kettle's Yard], care m-a invitat să fac o serie de lucrări pe tema crizei refugiaților – un subiect cu totul nou pentru mine, pe care m-am gândit cum să-l abordez. În cele din urmă, am pictat mai multe portrete ale unor femei care au cerut

azil în Marea Britanie și trăiesc în locuințe temporare în Londra [seria *Home*]. Față de lucrările mele anterioare, e un cadru total diferit, dar există un element comun: viețile femeilor astăzi. Iar realizarea acestor portrete m-a condus spre o altă serie, bazată tot pe viața reală, cu personaje reale: frânturi din viețile unor femei în timpul jobului. M-am plimbat mult prin Londra și am făcut fotografii în birouri, într-un salon de cofetărie, unul de manichiură, câteva magazine, un atelier de croitorie, o patiserie, bucătăria unui restaurant ș.a. Picturile care se bazează pe aceste imagini vor fi prezentate în următoarea mea expoziție.

H.B.: Cum îți organizezi ideile, cum o alegi pe următoarea?

C.W.: Am multe idei notate într-un carnet. Unele dintre ele se dezvoltă natural. După *Palm Springs*, am făcut o serie cu saloanele de manichiură din Londra și cred că unul dintre motive e faptul că m-am gândit mai mult la tema industriei frumuseții după ce am lucrat cu Susan. Apoi, deși știam că vrea să lucrez din nou cu ea, nu cred că *Sunset* s-ar fi întâmplat acum dacă nu ar fi apărut expoziția de la Anat Egbi. În aprilie am o expoziție în Cambridge, inițiată de o galerie publică [Kettle's Yard], care m-a invitat să fac o serie de lucrări pe tema crizei refugiaților – un subiect cu totul nou pentru mine, pe care m-am gândit cum să-l abordez. În cele din urmă, am pictat mai multe portrete ale unor femei care au cerut

azil în Marea Britanie și trăiesc în locuințe temporare în Londra [seria *Home*]. Față de lucrările mele anterioare, e un cadru total diferit, dar există un element comun: viețile femeilor astăzi. Iar realizarea acestor portrete m-a condus spre o altă serie, bazată tot pe viața reală, cu personaje reale: frânturi din viețile unor femei în timpul jobului. M-am plimbat mult prin Londra și am făcut fotografii în birouri, într-un salon de cofetărie, unul de manichiură, câteva magazine, un atelier de croitorie, o patiserie, bucătăria unui restaurant ș.a. Picturile care se bazează pe aceste imagini vor fi prezentate în următoarea mea expoziție.

Noua expoziție personală a lui Caroline Walker, Service, se desfășoară la GRIMM Gallery din New York între 4 mai și 3 iunie. ■